

Τώρα θά πείθω φωνάζουν τούτοι,
πάστε τον κι έπεισε φωνάζουν άλλοι,
δμως εκείνος, μωρέ ταιφούτη,
είναι σάν λάστιχο και σάν ατσάλι.

Κι' έγω γι' αυτόν τόν πρόσκοπο τόν σβέρκο μου θά βγά-
-όπουχει κι' αίσθητήριο πολιτικό μεγάλο, [λω,
κι' έτσι μ' αυτό τὸ θαυμαστόν και νέον αίσθητήριον
έγινε, Περικλέτο μου, καλὸν ἀναδρυτήριον.

Και προβλέπει και προκρίνει
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
όσα παραδέλφουν τόσαι,
πού δὲν ἔχουν δράμι γυνῶσι.

Μὲ τὴν αἰσθησὶν ἐκείνην
τοῦ προβλέπειν και προκρίνειν
μειδιᾷ νυχθημερόν
κι' εἶναι πανταχοῦ παρών.

Κι' ἀπὸ τώρα κρυφολεῖ: στοῦ Πρωθυπουργοῦ τ' αὐτὶ
μιά προαίσθησις μεγάλη
πῶς δικό του βουλευτὴ
κι' αἴριο θά ξαναβγάλῃ.

II. — Γι' αὐτὰ κι' ἄλλα, παπαρδέλα,
'στὸ δεξί μου χέρι πέρνω
μιά μεγάλη μανάβλα,
και σὲ δέρνω και σὲ δέρνω.

Ὁρηγολογῶ και πάλι τῶν Ἀλβανῶν τὸ χάλι.

Ξαφνικὸ μὲς 'στὸ Δυρράχι,
πού κι' Ἀνατολὴ και Δύσις
σάν χαμένα τώρα τάχει,
κι' ἀγρίσει: πάσα κτίσις.

Μὲς 'στῆς τόσαις καταγίγδες
ἐστριφὰν τοῦ Βῆθ ἡ βίβας,
και κυτῶ τὸν Ἡγεμόνα
νὰ γυρνᾷ χωρὶς Κορῶνα.

Τὸν ἐξόπνησ' ἕνας κρέτος
ἐπαναστατῶν φρικτός,
κι' ὁ γιατρὸς του πρώτος πρώτος
τῶστριψε διὰ νυκτός.

Ποῦ τὸ Στέμμα τῆς εὐκλείας;
τῆς κλεινῆς του Βασιλείας
ἐξεφύλλισαν τὰ ρέθα

Τὸν ἀφίνουε πιστοὶ
κι' ἀγνωστοὶ του και γνωστοὶ,
τὸν ἀφίνε: κι' ὁ Μπιμπέδα.

Κλάψατε τον... συμφορὰ του!..
ἔπεισε 'στ' Ἀνάκτορά του
βαρβατίλα δυνατῆ.

Κι' αὐτὸς τρέμων ἄρον ἄρον
λιμασμένον Σκιπταρόν
τὴν Κορῶνα παραιτεῖ.

Ποῖος ἐπίστευε ποτὲ του γιὰ τὸν Βῆθ τὸν δοξασμένο
πῶς θὰ τὸν τρομάξουν ἔτσι;
παρ' ἄλλῳ τὸν καὶ μένο
νὰ τὸν κάνουν κοροῖται.

Και σοφ' φωνῆ μεγάλη:
πιθάνον χωρὶς κεφάλι
καμμιὰ μέρα νὰ ἔρεθῇ
ὁποιος 'στὸν δεῖνον ἀγῶνα
τὴν ἀνώδυνη Κορῶνα
τῆς Ἀρβανιτιᾶς ποθεῖ.

Τίποτ' ἄλλο παρὰ θήνους γιὰ τὸν Ἡγεμόν' ἀκούε,
πᾶνουν και τῆς Ὀλλανδίας τοῦς ἀξιωματικοῦς,
κι' ἴσως νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ μῆνυμα καμμιᾶς ἡμέρας
πῶς τοῦς πέρασαν και τούτους διὰ στόματος μαχαίρας.

Δαίμων ἄγριος ὀρχεῖται:
'στ' Ἀρβανίτικο λημέρι...
γεῖά σας, ἱερολοχίται,
κι' ἔλοι τὸ σπαθί: 'στὸ χέρι.

Γιὰ τὸν Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν, ὕποψῆτρον κι' εἰνόν.

" Ἄσπρο και 'στοῦ Πῶπ τὴν κάλπη, ποῦχει πένα, ποῦχει
ποῦχει χάρι, ποῦχει σκόμμα, [στόμα,
και προσόντα βουλευτοῦ και παντοῖα και πολλὰ
κι' ἔπως ὁ Πρωθυπουργὸς διαρκῶς χαμογελά.
" Ἄσπρο 'στὸν μικρὸν τὸδέμας, πλὴν ἐν πρώτοις μαχητὴν,
κι' ἔνα σεσαρὸν συνάμα κι' εὐθιμον συζητητὴν.

" Ἄσπρο και 'στοῦ Πῶπ τὴν κάλπη, ποῦναι διάβολος 'εὐ-
[πνός,
γιὰ νὰ λέῃ τοῦ Λευτέρη: νὰ και λίγος μαιντανός.
" ὦφελει τὸ χωρατὸ και τοῦ σκόμματος τὸ βέλος,
και σπουδαία και φαιδρά
ἢ Βουλή νὰ παραδρᾷ,
θὰ χαρῆ κι' ὁ Βενιζέλος.

Καλὸν εἶναι τότε τότε και τοῦς φέροντας τὰ πρῶτα
και τοῦς τίτλους τοῦς τρακοῦς
νὰ τοῦς κάνωμε καρότα,
κάρδαμα και μαιντανούς.

" Ἄσπρο και 'στοῦ Πῶπ τὴν κάλπη, γιὰ νὰ λέῃ καθενός,
ὅπου θέλει: νάμπη σ' ἔλα, νὰ και λίγος μαιντανός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
 Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
 Γιὰ τὰ ξένα ἔμμο μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑπτὰ χέρι.

Ἐνατον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεῖομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνῆκοντα τέσσαρα και δέκα,
 τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα και πελέκα.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου κι' εἰκοστή,
 πανήγυρις Ἑλλάδος ἀγαστή.

Χίλια δύο και τρακίνα,
 χαίρ' Ἑπτάνησος σκιρτώσα

**Εἰς τὴν Κέρκυρα και πάλι
 νέα τελετὴ μεγάλη.**

Φ.— Μὴ νυστάζεις, ἀφυπνίσου...
 ἔνωσις τῆς Ἑπτανήσου,
 μὲς στὴν Κέρκυρα και πάλι
 μιὰ πανήγυρις μεγάλη.

Παλιὸς κόσμος ἀνεστήθη,
 και μεταρραίνει στήθη
 φιλελευθερῆ λαλιά.

Μὴ νυστάζεις, ἀφυπνίσου,
 ἔνωσις τῆς Ἑπτανήσου
 κι' ἔορτὴ τοῦ Βασιλεῖα.

Ἐτοδὲ Κορφοδὸς κι' ὁ Κωνσταντίνος
 ἔορτάζει τὸνομά του,
 κι' ὑμνήφοδὸς τοῦ Κορωναίου
 γίνεται κι' αὐτὸς κι' ἔκεινος.

Ἐκεῖ πέρα συγκινήσεις
 και τοῦ νοῦ και τῆς ψυχῆς,
 ἐκεῖ πέρα κι' ἀναμνήσεις
 μιὰς μεγάλης ἐποχῆς.

Εἰς τὴν Κέρκυρα κι' ἔγω
 μὲ συγκίνησι ριγῶ,
 και τὰ γονάτα μου κλίνω
 σὲ προμάχους παλαιούς,
 και τὸ κλέος μεγαλύνω
 μιὰς πάλης εὐκλεοῦς.

Μὲ τὴν ἑξαλλὸν μου φρένα
 βλέπω χρόνια περασμένα,
 βλέπω τρόπαια τρανά.

Πίκραις δὲν ἔσχον μεγάλαις,
 κι' ἔξορταίς και κρημάλαις,
 κι' ἀπερίγραπτα θεινά.

Πρέπει τοῦτα ν' ἀνυμνοῦνται,
 κι' εὐκολα δὲν λησμονοῦνται
 μέσα στῆς ζωῆς τοῦς σάλου
 καὶ περασμένοι χρόνοι,
 ποὺ μακρῶν ἀγώνων πόνοι
 τοῦς ἀνέδειξαν μεγάλους.

Π.— Εἰς τὴν Κέρκυρα κι' ἔγω
 σήμερα δοξολογῶ

μαχητάς ἀλησμονήτους,
ἤρωας ἀκαταβλήτους.

Μεγαλύνω ριζοσπάστας,
ποῦ τοὺς ὕμνησαν καιροί,
καὶ δὲν παύουν κραταροὶ
νὰ μαστίζου τοὺς θυνάστας.

Δὲν τοὺς κούρασαν πικρίαις
καὶ παθήματα μεγάλα,
δὲν τοὺς σκιάζουν ἐξορίαις,
κάτεργα, δεσμὰ, κρεμάλια.

Μάχονται κι' ἔδω κι' ἐκεῖ
πάντοτε καρτερικοί
κι' ὀλοένα θαρραλέοι.

Τὴν ψυχὴ των ἀκονίζουν,
καὶ θυνάστας ἀτενίζουν
δίχως νὰ ζητοῦν ἄλλῃ.

Ἐξορίστων ἄκου βέγγους
μέσα σὲ σπηλαίς καὶ βράχους,
μὰ κι' Ἐλευθερίας φθόγγους,
ποῦ πληθαίνουν τοὺς προμάχους.

Ἡ φωνὴ τῆς στῆν ἀρχὴ φαίνεται μουμουρίσμα
κι' ἄπαλδ' κανούρισμα,
κι' ἔπειτα μὲ τὸν καιρὸ γίνεται βοῆ καὶ βρόντος
καὶ βροντὰ καὶ γῆ καὶ πόντος.

Ποῦ τοὺς Ρώμας, τοὺς Δομβάρδους,
ποῦ κατ' ὄνομα τοὺς Βάρδους
τῶν νησιῶν νὰ κελαδήσω;

Εἶναι σ' ὄλους μας γνωστοί,
κι' ἂν τοὺς φάλ' ὄνομασι
θ' ἀποκάμω, θ' ἀπαυδήσω.

Βλέπω νὰ διαβαίνουν μ' πρός μου
Παδοδάδες, Μομφεράτοι.
Θεοτόκηδες, Ζερβοί.

Ἡ συγκίνησις τοῦ κόσμου
καὶ τὸ βουρκωμένο μάτι
τῶν προμάχων ἀμοιρῆ.

Γ'

Φ. — Κι' ἦλθε μέρα φωτεινὴ,
τ' Ἀη-Κωνσταντίνου σχολῆν,
ποῦ τὸ γένος αὐγκινεὶ
κι' ἐνειρεῖται τὴν Πέλι.

Κι' ἦλθε ἔκστριας ἡμέρα,
κι' ἀπὸ δόξης οὐρανὸ
ἔπασε βροσιὰ στὸ χῶμα.

Κι' ἐκυματίσ' ἐκεῖ πέρα
κάποιο σύμβολο τρανὸ,
ποῦχει τοῦρανοῦ τὸ χῶμα.

Κι' ἐξυμνήθησαν Τιτάνες,
κι' ἔψαλαν μεγάλοι στήχοι
θρίαμβον αἰώνιον.

Κι' ἐτονίσθησαν παιδίες,
καὶ τοὺς ἤγους τῶν ἀντήχει
τὸ γλαυκὸν Ἴόνιον.

Ὁ κόσμος γελᾷ,
ἐξηγεῖσονται μαράζια,
σὲ κάστρα ψηλὰ
σημαία γαλάζια.

Καὶ ἔνα κανόνα
γιὰ τούτῃ βροντοῦν,
πολύπαθα χρόνια
σ' ἐκεῖν' ἀπαντοῦν.

Στὸν ἴσκιό τῆς πνίγεται
δουλείας καυμῆς,
ἔμπροστὰ τῆς ἀνοίγεται
γενναίων βωμὸς.

Ἡ κόραις ἐνόνοται
σὲ μίνας φίλι,
μ' ἀφροδὸς στεφανόνοται
οἱ γύρω γιολοί.

Πετοῦν λιγεραὶς
κι' ἔπτα μ' ἕνα τόνο
χορεῖσιν μαζί.

Γιὰ τέτοιαις χαραῖς
ἀξίζει καὶ μόνο
κανένας νὰ ζῆ.

Δ'

Π. — Ὁ κόσμος ὁ ψυτῆς ἡμέρας μὲ πάθη,
τοῦ κόσμου τοῦ ψυτῆ σαθρὸ τὸ σκαφιδοί,
κυττάζεις στὸ ρόδο κρυμμένο τὰ γκάθι,
κυττάζεις στὸ ρόδο κρυμμένο τὸ φίδι.

Ἄλλ' ὄμως ἐγὼ
τῆς γῆς δὲν κυττάζω
τὰ τόσα θεινά.

Μὰ νίκαις σφρηγῶ,
κι' ἐνώσεις γιορτάζω
καὶ κλέη ξανά.

**Τοῦ Ταλακὰτ θεξίωσις μεγάλη' στὴ Ἑλλάχεια,
ποῦ' πῆγε, καθὼς ξέρετε, νὰ κἀνῃ συμμαχία.**

Ὁραῖα τὰ χρόνια,
ποῦ νίκης κανόνια
τριγύρω βροντοῦν.

Καὶ δάφναις στεφάνων
καὶ κρότοι παιάνων
τοὺς οἰστρους κεντοῦν.

Τὸν Μάη τὸν μῆνα
λευκὴ κορασιὰ
ἐφάνη μὲ φοῦλια.

Καὶ γίνοντ' ἐκτενα
τὰ δόλια νησιὰ
ἐπτάστερη πούλια.

Καὶ σήμερα φάλλει
χαρὰ περισσὴ
καθὲν ἄκρογιάλι,
καθένα νησι.

Κι' ἂν τρῶνε τὰ στήθια
τῆς γῆς συμφοραῖς,
ἀξίζου ἀλήθεια
γιὰ τέτοιαις χαραῖς.

Καὶ σὺ, παλαῖ,
Φασουλῆ παραπίνα,

τὴν λύραν λαβέ,
τὴν ἐπτάχορον κτύπα.

Σὲ κόμων νησι
γεμάτος φωτῆ
πετῶ σὰν πρωτῆτερα.

Καὶ κάνε καὶ σὺ
τοῦ Μήδα ταυτιὰ
ν' ἀκούης καλλιτέρα.

Μὴ χρόνους καιμοῦ
ποσῶς ἐνθυμοῦ,
'στὴν Κέρκυρα γόριζε.

Καὶ πλήρεις ἐλπίδος
ἐνώσεις Πατρίδος
φαιδρὸς πανηγύριζε

Ε'.

Φ. — Ὁ Βασιλεὺς 'στὴν Κέρκυρα γιορτάζει τὸνομά του,
γιορτάζει καὶ τὴν ἐνωσι τῆς Ἑπτανήσου τώρα,
τρελλῆς χαρὰς ἀλλαγμὸς ἀνοῦεται σιμά του
καὶ καμαρόνου γέρω του παιδιὰ τροπαιοφόρα.

*Ἐχουν καμάρι περισσὸ
γιὰ τὸ σπαθὶ του τὸ χρυσὸ,
ποῦ δόξασε καιρεῖς.